मनये गुरुगृहमागम्योपाध्यायस्याग्रतः स्थित्वा नमश्चक्रे । तमुपाध्यायः पीवानमपश्यत् । उवाच चैनम् । वत्सोपमन्यो । केन वृत्तिं कल्पयसि । पीवानसि दृढमिति । स उपाध्यायं प्रत्युवाच । भोः । भैक्षेण वृत्तिं कल्पयामीति । तमुपाध्यायः प्रत्युवाच । मय्यनिवेद्य भैक्षं नोपयोक्तव्यमिति । स तथेत्युक्त्वा पुनररक्षद्गाः । अन्यदधिकं भैक्षं चरित्वोपाध्यायाय न्यवे-
5 दयत् । स तस्मादुपाध्यायः सर्वमेव भैक्षमगृह्णात् । स तथेत्युक्त्वा पुनररक्षद्गाः । अहनि रक्षित्वा निशामुखे गुरुकुलमागम्य गुरोरग्रतः स्थित्वा नमश्चक्रे । तमुपाध्यायस्तथापि पीवानमेव दृष्ट्वोवाच । वत्सोपमन्यो । सर्वमशेषतस्ते भैक्षं गृह्णामि । केनेदानीं वृत्तिं कल्पयसीति । स एवमुक्तस्तमुपाध्यायं प्रत्युवाच । भगवते निवेद्य पूर्वमपरं चरामि । तेन वृत्तिं कल्पयामीति । तमुपाध्यायः प्रत्युवाच । नैषा न्याय्या गुरुवृत्तिः । अन्येषामपि भैक्षोपजी-
10 विनां वृत्त्युपरोधं करोष्येवं वर्तमानः । लुब्धोऽसीति । स तथेत्युक्त्वा गा अरक्षत् । रक्षित्वा च पुनरुपाध्यायगृहमागम्योपाध्यायस्याग्रतः स्थित्वा नमश्चक्रे । तमुपाध्यायस्तथापि पीवानमेव दृष्ट्वा पुनरुवाच । वत्सोपमन्यो । अहं ते सर्वं भैक्षं गृह्णामि । न चान्यच्चरसि । पीवानसि भृशम् । केन वृत्तिं कल्पयसीति । स एवमुक्तस्तमुपाध्यायं प्रत्युवाच । भोः । एतासां गवां पयसा वृत्तिं कल्पयामीति । तमुपाध्यायः प्रत्युवाच । नैतन्न्याय्यम् । पय उपयोक्तुं
15 भवतो मया नाभ्यनुज्ञातमिति । स तथेति प्रतिज्ञाय गा रक्षित्वा पुनरुपाध्यायगृहमेत्य गुरोरग्रतः स्थित्वा नमश्चक्रे । तमुपाध्यायः पीवानमेव दृष्ट्वोवाच । वत्सोपमन्यो । भैक्षं नाश्नासि । न चान्यच्चरसि । पयो न पिबसि । पीवानसि भृशम् । केनेदानीं वृत्तिं कल्पयसीति । स एवमुक्त उपाध्यायं प्रत्युवाच । भोः । फेनं पिबामि यमिमे वत्सा मातॄणां स्तनान्पिबन्त उद्गिरन्तीति । तमुपाध्यायः प्रत्युवाच । एते त्वदनुकम्पया गुणवन्तो वत्साः प्रभूत-
20 तरं फेनमुद्गिरन्ति । तदेषामपि वत्सानां वृत्त्युपरोधं करोष्येवं वर्तमानः । फेनमपि भवान्न पातुमर्हतीति । स तथेति प्रतिश्रुत्य पुनररक्षद्गाः । तथा प्रतिषिद्धो भैक्षं नाश्नाति । न चान्यच्चरति । पयो न पिबति । फेनं नोपयुङ्क्ते । स कदा चिदरण्ये क्षुधार्तोऽर्कपत्राण्यभक्षयत् । स तैरर्कपत्रैर्भक्षितैः क्षारतिक्तकटुद्रव्यैस्तीक्ष्णविपाकैश्चक्षुष्युपहते ऽन्धो बभूव । ततः सोऽन्धोऽपि तत्र चङ्क्रम्यमाणः कूपे पपात । अथ तस्मिन्ननागच्छति सूर्ये चास्ताचलावलम्बि-
25 न्युपाध्यायः शिष्यानवोचत् । मयोपमन्युः सर्वतः प्रतिषिद्धः । स नियतं कुपितः । ततो नागच्छति चिरम् । ततोऽन्वेष्य इति । एवमुक्त्वा शिष्यैः सार्धमरण्यं गत्वा तस्याह्वानाय शब्दं चकार । भो उपमन्यो । क्वासि । वत्स । एहीति । स उपाध्यायवचनं श्रुत्वा प्रत्युवाचोच्चैः । अयमस्मिन्कूपे पतितोऽहमिति । तमुपाध्यायः प्रत्युवाच । कथं त्वमस्मिन्कूपे पतित इति । स उपाध्यायं प्रत्युवाच । अर्कपत्राणि भक्षयित्वान्धीभूतोऽस्मि । अतः कूपे पतित
30 इति । तमुपाध्यायः प्रत्युवाच । अश्विनौ स्तुहि । तौ देवभिषजौ त्वां चक्षुष्मन्तं कर्ताराविति । स एवमुक्त उपाध्यायेनोपमन्युः स्तोतुमुपचक्रमे देवावश्विनावृग्भिर्वाग्भिः ।

. . . . . .

एवं तावभिष्टुतावश्विनावाजग्मतुः । आहतुश्चैनम् । प्रीतौ स्वः । एष ते ऽपूपः । अशा-